

Els Carulla, entre el mecenatge i la Gallina Blanca dels ous d'or

Un jove advocat de l'Espluga de Francolí va aixecar un imperi econòmic alimentari, avui present en més de 40 països

Artur Carulla i Font i Lluís Carulla i Canals (fill i pare, l'actual president i el fundador de la companyia).

L'esclat de la Guerra Civil va truncar la vida de Lluís Carulla i Canals. Fill d'una família de farmacèutics de l'Espluga de Francolí, a la Conca de Barberà, on van arribar el segle XVIII procedents de Linyola, l'inici del conflicte va agafar Lluís Carulla a Barcelona, on s'havia traslladat per cursar els estudis de Dret. Carulla estava preparant en aquell moment les oposicions a notaria, però va haver de canviar de plans.

Ni ell ni ningú podia imaginar aleshores que uns anys més tard, aquest home a qui ara anomenaríem un emprenedor, crearia Gallina Blanca i aixecaria un negoci que avui és un imperi econòmic com Agrolimen.

Lluís Carulla (1904-1990) va esdevenir un dels grans capitans d'indústria de Catalunya. Però va ser més, molt més que això. De ben jove va ser un inquiet, amb molts interessos culturals i cívics i una voluntat ferma d'incidir en el seu entorn. Per això va fundar, quan tenia només divuit anys, una revista local, *El Francolí*, que era il·lustrada, i que ja va ser tot un esdeveniment a l'Espluga.

[noticia]204076[/noticia]

Carulla de seguida es va adonar de les penúries que causaria la Guerra Civil. La necessitat d'adaptar-se a uns temps per força convulsos, el seu esperit empresarial i la voluntat de ser útil en un moment en què el país requeriria de totes les capacitats expliquen la seva situació, que ja

anuncia el que serà la seva biografia futura.

Ho explica Ròmul Brotons al llibre *El triomf de la imaginació. Seixanta invents que han canviat el món (o quasi)* (editat per Albertí). Carulla, al costat de la seva dona, Maria Font, una persona cabdal en l'èxit de la família, van crear el primer dau de brou, amb carn, verdures i grasses, que de seguida va fer furor. Així va néixer Gallina Blanca.

En un temps de carències i fam, els cubs de brou de Carulla, que es comercialitzaven en una botiga del centre de Barcelona, es va convertir en un producte d'èxit. Però els Carulla-Font van mostrar també una altra característica seva, en què també van ser pioners: l'habilitat propagandística. Van demostrar una gran sagacitat per la publicitat, sent innovadors en aquest camp.

Un bon exemple en van ser els anuncis a Ràdio Barcelona que es van poder escoltar des del 1937. Els "cubitos de caldo Gallina Blanca" van promocionar diversos programes de l'emissora, inclosos concerts del cantant Emili Vendrell. Segons va explicar Joan Triadú, Carulla va aconseguir el 1938, junt amb Folch i Torras, que fos radiat un programa que duia per títol *La casa pairal*, i que mostrava uns valors cristians en la zona republicana.

Un dels fundadors d'Òmnium

Lluís Carulla va ser sempre un exponent del sector més catalanista de la burgesia catalana. Va haver de cohabitar -com tothom que es va obrir camí durant la postguerra- amb el context de l'època i el franquisme dominant. Però mai va renunciar a treballar pel país. Va saber aprofitar les petites esclatxes que van obrir-se a partir de finals dels anys cinquanta.

El Pla d'Estabilització del 1959 va ser un gir decisiu en l'evolució del franquisme: els tecnòcrates, molts d'ells vinculats a l'Opus Dei, s'havien fet amb els ministeris econòmics, i van posar fi al model autàrquic, obrint l'economia espanyola. En el pla més polític, va desencadenar la pèrdua de l'hegemonia del falangisme i, de retruc, va dur a certa liberalització més enllà de l'econòmica. La retòrica més explícitament feixista del règim es va edulcorar.

Lluís Carulla, el fundador (1904-1990). Foto: Fundació Carulla.

Els anys seixanta van suposar moltes coses. A Catalunya, es va produir, de manera gradual, una represa cultural. Limitada, però sensible. El 1959, naixia la revista *Serra d'Or*, editada per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. El 1961, va néixer Edicions 62. Més endavant vindrien la Gran Enciclopèdia Catalana i el moviment d'Els Setze Jutges.

El 1961, un grup de patricis catalans amb sentit de país van crear Òmnium Cultural, que va suposar una aposta ambiciosa per la promoció cultural i la recuperació de la llengua. Carulla en va ser una peça clau, al costat de Fèlix Millet i Maristany, Joan Baptista Cendrós i Carbonell, Pau Riera i Sala i Joan Vallvé i Creus. Ells van ser els cinc fundadors, als quals es van afegir de seguida centenars d'adherents.

La història d'Òmnium Cultural en els primers anys d'existència va ser molt dura, amb tensions contínues amb les autoritats franquistes. El 1963, el règim va tancar l'entitat, que es va reobrir el 1967. Les bases del que seria Òmnium, però, ja estaven posades.

Un mecenes que volia fer país

Carulla va ser cabdal en nombroses activitats catalanistes durant la dictadura. Moltes de les iniciatives sorgides els anys seixanta van ser possibles gràcies al seu impuls o suport econòmic, com va ser el cas de la revista *Cavall Fort*. També va donar suport a les campanyes per fer més socis a l'Orfeó Català, que va relançar. No entenia com era possible que el 1960 només tingués 3.000 socis i va aconseguir que pugessin a 8.000. Va fer el mateix amb Òmnium fins que es va superar la xifra de 20.000 associats. Va ajudar al manteniment del Teatre Romea en moments dramàtics per la sala i va col·laborar amb l'escola Arrels de Perpinyà.

El llistat de les seves activitats cíviques seria inacabable. Mai no va oblidar les seves arrels. El 1962, va anunciar que volia fer un casal a l'Espluga que fos alhora ateneu, espai poliesportiu i centre d'esbarjo. Va comprar els terrenys i ho va fer possible. El Casal va incloure un teatre per a 1.000 persones, un auditori, una discoteca, un restaurant, una piscina i un pavelló d'esports cobert. També va fer possible una residència per a gent gran.

Va crear la Fundació Jaume I per consolidar la seva tasca en promoció cultural. Els anys setanta, va reflotar la fundació l'editorial Barcino, nascuda els anys vint i que passava un mal moment. Per la seva banda, el Premi d'Honor Lluís Carulla, els Premis Baldiri Reixac, el Premi Sanchis Guarnier, el Premi Francesc Candel, el Premi d'Educació en el Lleure i els d'Actuació Cívica, entre d'altres, van esdevenir eines de dinamització cultural i educativa cabdals.

Els darrers anys de la seva vida, va engegar el Museu de la Vida Rural de l'Espluga de Francolí, situat on hi havia la casa pairal de l'empresari. La seva tasca va ser reconeguda amb la Creu de Sant Jordi el 1982 i la Medalla del Treball atorgada pel govern socialista el 1986. Carles Duarte, que va dirigir la Fundació Carulla, va definir el mecenes i empresari com a "cristià, català i burgès, home de pedra picada, eixerit, d'esperit inquiet, que sabia d'on venia".

Maria Font, la persona imprescindible

Al costat de Lluís Carulla, la seva dona, Maria Font i Bernaus (1919-2016), va ser una persona imprescindible d'ençà que es van conèixer quan ella va entrar a treballar a la fàbrica.. Dona forta, va treballar colze a colze amb el marit per promoure els cubs de brou en els inicis de Gallina Blanca. Casats el 1940, Maria Font va exercir responsabilitats rellevants, tant en el negoci com en diverses entitats. Va impulsar la Fundació Carulla i va rebre Creu de Sant Jordi del 1995. i va ser durant 21 anys vicepresidenta de l'Orfeó Català (1978-99).

El vincle amb Fèlix Millet

La família Carulla i la família Millet sempre van mantenir una relació propera. Formaven part del mateix nucli de la burgesia catalanista. Lluís Carulla i Fèlix Millet i Maristany -pare de qui anys després saquejaria el Palau de la Música- van ser dos dels fundadors d'Òmnium Cultural. Compartien altres espais, com l'Orfeó Català. Quan Millet i Tusell es va fer càrrec de la presidència de l'Orfeó, la dona de Carulla, Maria Font, en va ser vicepresidenta. Quan ho va deixar, va ser substituïda per una de les seves filles, Mariona, que va formar part de la comissió delegada de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música i va ser vocal del consorci on hi eren presents la Generalitat, l'Ajuntament i el ministeri de Cultura.

Mariona Carulla. Foto: Arduino Vannucchi/ACN.

Mariona Carulla no va formar part del nucli dur de la gestió del Palau de la Música. Però com el gruix dels membres dels òrgans de direcció de la institució, sempre va assegurar que no va ser conscient de cap de les irregularitats que es van anar acumulant al llarg del mandat de Fèlix Millet. L'any 2009, quan va esclatar l'escàndol de corrupció al Palau, Mariona Carulla va substituir Millet al capdavant de l'Orfeó i de la fundació, entitats que continua presidint.

Una decisió controvertida: salvar Convergència

En la gestió de Mariona Carulla, hi ha una decisió que va resultar controvertida: la Fundació del Palau va decidir el maig del 2017, per majoria, de no exercir l'acusació contra el partit Convergència Democràtica. La posició de Mariona Carulla va ser decisiva en aquest cas en favor de no acusar CDC. En canvi, qui sí que va votar a favor de presentar acusacions va ser Joan Llinares, que en aquell moment era el cap dels serveis jurídics i de transferència de l'Ajuntament de Barcelona i que es va fer càrrec de la direcció general del Palau arran de l'escàndol.

En el judici pel cas Palau, Carulla va explicar que no van presentar acusacions contra CDC

perquè era "innecessari", ja que el Palau només volia recuperar el màxim dels diners espoliats. Però això va fer que l'entitat no va obtenir res de la quantitat que CDC va haver de pagar -6,7 milions d'euros- com a responsable civil subsidiari a títol lucratiu en la sentència judicial del Palau. S'ho va embutxacar el tresor espanyol.

La branca catalanista del Cercle d'Economia

Una part dels germans Carulla - presents en la major part dels fòrums econòmics del país- són socis actius del Cercle d'Economia. Artur Carulla n'ha estat membre de l'executiva i en va ser vicepresident. En aquest temps, les seves posicions es van caracteritzar sempre per defensar una posició nítidament catalanista de l'entitat. Una actitud no sempre fàcil, tenint en compte la pluralitat de l'entitat. I menys enmig del procés sobiranista, que va extreure les posicions al Cercle.

Va ser l'any 2003, en vigílies que l'era Pujol cedís el testimoni al primer Govern tripartit a Catalunya, que Carulla va deixar astorat l'auditori. En el col·loqui posterior a una conferència de Josep Lluís Carod-Rovira, candidat en aquell moment d'ERC, l'empresari d'Agrolimen es va mostrar obert a la independència. Alguns dels presents no van amagar la seva incomoditat.

El cert és que, sempre amb molta discreció, Carulla va aparèixer com el membre de la junta del Cercle més sensible als posicionaments sobiranistes. Després de la sentència del TC sobre l'Estatut, l'entitat va haver de negociar entre totes les seves famílies a l'hora de trobar el to dels seus documents d'opinió. En un del 2011, el Cercle va postular una reconstrucció dels pactes de la Transició, criticant la posició del Constitucional.

A mesura que el procés anava avançant, els debats dins del Cercle van anar guanyant tensió. L'entitat es va mostrar contrària a la via unilateral, però va haver de tenir en compte la diversitat interna i la presència d'un sector, del qual Artur Carulla n'era el portaveu més influent, contrari a mostrar hostilitat envers el Govern i molt curós a l'hora de donar una imatge ponderada del Cercle. Per això, fins i tot en els moments de més tensió institucional, l'entitat mai no va deixar de reclamar una solució política al conflicte i va condemnar, fins i tot, la repressió policial de l'1 d'octubre.

Nom: Artur Carulla i Font (1948), president d'Agrolimen.

Família: Fill de Lluís Carulla i Canals (1904-1990) i Maria Font, pares de la segona generació que formen els germans Montserrat, Artur, Mariona, Lluís, Aurèlia i Jordi.

Negoci: Agrolimen, el holding familiar que agrupa les dues principals branques: GBfoods (ex-Gallina Blanca) i Affinity. Facturació anual superior als 1.000 milions.

Un lloc: L'Espluga de Francolí, lloc d'origen de la família i on fundaren el Casal i el Museu de la Vida Rural.

Actitud davant el procés: La família ha mantingut una actitud discreta, però sempre dins del marc catalanista.

Per damunt de tot, empresa familiar

El clan Carulla ha practicat una política de blindar-se contra la penetració de socis externs al nucli dur de la companyia. Des de la propietat del matrimoni Carulla i Font, la generació fundacional, s'ha passat a un règim societari en què el control està repartit, fins allà on es pot comprovar des del periodisme, en parts més o menys iguals entre els sis germans i germanes. A través d'un complex de societats interposades dins d'un disseny d'una intrincada arquitectura accionarial.

Alguns analistes econòmics han remarcat que en les presentacions dels comptes anuals hi solen aparèixer advertiments de mancances de dades assenyalats pels propis auditors. Tampoc no se sol presentar una comptabilitat consolidada que hagi permès establir una sèrie històrica sobre què ha estat Agrolimen en conjunt.

La segona generació Carulla està formada per Lluís, Artur, Montserrat, Maria, Jordi i Aurèlia. Des de la retirada del germà gran Lluís, l'octubre de 2009, és Artur (1948) qui ostenta el lideratge del clan des de la presidència d'Agrolimen. Llicenciat en Ciències Empresarials, està classificat com un dels empresaris més inaccessibles i reservats de l'escenari econòmic català. Amb l'excepció d'haver estat membre de la junta del Cercle d'Economia.

S'explica l'anècdota que quan la revista *Forbes* el va incloure en les seves llistes de multimilionaris va haver de col·locar un cercle buit en el lloc de la seva fotografia. Ha practicat el golf, la navegació i les curses atlètiques. Premià de Dalt (Maresme), on compten amb una important propietat residencial, és un municipi al que els Carulla han estat molt vinculats, col·laborant amb activitats festives i culturals locals. Se l'havia considerat un home molt proper a Artur Mas, amb qui comparteix trets, com els de disposar de casa a Menorca.

En els ambients del sector se'l veu com un personatge tancat i reservat, gens amic de participar en actes públics i amb el perfil clàssic d'un empresari més calvinista que mediterrani. De tracte personal molt correcte però distant, defensa amb convenciment les seves decisions empresarials. "És un home dur que té les idees clares", ha comentat un empresari del sector a **NacióDigital**. Un bon exemple en va ser la seva participació en la fundació del diari *Ara*, resistint les ires del comte de Godó, que no volia un nou competidor de *La Vanguardia* a Barcelona. És pare de Cristina Carulla i Mas (1984), periodista i interiorista amb un estudi propi a Barcelona des de 2015.

Artur Carulla no concedeix entrevistes, cosa que el situa a les antípodes d'altres prohoms del diner del nostre país, localitzables als mitjans i fins i tot en discursos i entrevistes a les xarxes socials de l'empresa. Manté amb energia la presència de la família en el mecenatge cultural català a través de premis i beques, vehiculat tot això per la Fundació Carulla, que dirigeix Marta Esteve, i que es pot classificar entre les dues o tres principals entitats de mecenatge cultural i pedagògic del país en pressupost.

L'expansió i les seves claus

La trajectòria empresarial de Carulla està marcada dels seus inicis per un constant afany d'innovació. Concretat en introduir a l'estat espanyol productes nous de gran consum i buscant aliats estrangers entre els líders mundials del sector, ja fos per adquirir-ne coneixement o per establir-hi aliances. Unes aliances que han transitat des de la venda d'accions de l'empresa en unes primers fases, fins aconseguir la seva recompra i retornar-ne així a la família el control absolut.

Des de la producció dels primers daus de caldo concentrat l'any 1937, en plena Guerra Civil, en una fabriqueta del passeig de Gràcia, el matrimoni Carulla-Font va dedicar-se a aprofundir en aquest producte cap a un control de tota la cadena de producció: des de les granges avícoles fins a la promoció del producte. Criava pollastres associat a mitges amb els americans Arbor Acres. Ja als anys 40 començava a produir les mítiques sopes de sobre de color groc (que serien un èxit esclatant), dolços, llet pasteuritzada i additius alimentaris per cuinar. El 1963 entrava en l'alimentació animal amb Gallina Blanca Purina, associat amb la multinacional nord-americana Ralston Purina. I el 1965 constituïa Agrolimen com a *holding* de grup. El 1968 neixia Arbora, dedicada a fabricar bolquers i compreses, i que seria un altre gran font de benefici.

En resum, la Gallina Blanca fundacional ha caminat acompanyada d'un munt de marques d'allò més familiars, que en una fase o altra han format part d'Agrolimen: Evax, Sopinstant, xiclets Dunkin, Trinaranjus, caramels Solano, Ausonia, Pastafiore, Pans&Company, Kentucky Fried Chicken, Pizza World, La Sirena, El Pavo, Fripan, Yatekomo...

La publicitat ha estat un puntal de Gallina Blanca des del seu inici, el 1937.

La Gallina Blanca que ponía ous d'or va rebre suports del nou règim. Una protecció que Lluís Carulla va saber aprofitar per fer gran la seva empresa, tot aplicant una gran dosi d'olfacte comercial i d'agilitat en moure's a l'estranger a la recerca de tendències en el consum que ell s'encarregaria d'introduir o perfeccionar dins les fronteres espanyoles.

La persecució fiscal

El setge de la Hisenda espanyola sobre els Carulla va iniciar-se el desembre de 2010, quan un informe de l'Agència Tributària va atribuir-los diversos fraus relatius a les seves rendes dels anys

2003 a 2006 i dels patrimonis del 2003 al 2005. Arran d'un escorcoll practicat al banc portuguès Espíritu Santo, ordenat pel jutge Baltasar Garzón el 2006, va aparèixer de forma inesperada documentació relativa a operacions dels Carulla en paradisos i fiscals i en dues societats inscrites a Holanda i que constaven com a accionistes d'Agrolimen -Venelpark y Merimare Investment Amsterdam- que posseïen un 31,65% del capital, però que en realitat també eren propietat dels Carulla.

La finalitat de les operacions consistia en establir una arquitectura societària que blindés el capital d'Agrolimen, establint un marc que allunyés la possibilitat d'enfrontaments interfamiliars i d'irrupcions de socis aliens per venda unilateral d'accions per part d'algun dels copropietaris. Segons l'informe d'Hisenda, els moviments efectuats per transmetre accions d'Agrolimen de les persones físiques a societats patrimonials respectives -que va moure uns 180 milions d'euros- haurien eludit certs pagaments fiscals.

La responsabilitat, sempre segons l'Agència Tributària, era desigual segons de quin dels membres de la família es tractava -ja fossin administradors o només accionistes i prou -per bé que s'apuntava que la màxima responsabilitat recauria sobre Lluís Carulla. L'itinerari de l'informe d'Hisenda va anar a raure, ja en el pla penal, al jutjat número 4 de Barcelona, on els germans van haver d'anar prestant declaració com imputats durant els primers mesos de 2011. El titular del jutjat, Josep Maria Miquel Porràs, va arxivar la causa dues vegades, però la va haver de tornar a obrir pels recursos que el fiscal Francisco Bañeres va presentar davant l'Audiència de Barcelona.

El cas va quedar tancat l'abril de 2014, amb un acord entre els implicats, la Fiscalia i l'Advocacia de l'Estat, en base a que quatre dels germans pagarien una multa 6,4 milions, que seria la quantitat que presumptament no havien declarat, a la que més tard es van sumar tres milions més. Jordi Carulla va basar la seva defensa en què tenia residència habitual a Londres. En va quedar al marge l'expedient de Lluís Carulla, aleshores president del grup, que va gaudir d'una rebaixa de la petició inicial fins a una condemna pactada de vuit mesos de presó, o una multa diària, tenint en compte com a atenuants la bona voluntat que hauria mostrat per resoldre el cas

Les vendes de negocis deficitaris

Entre 2015 i 2017, Agrolimen va dur a terme una intensa política de vendre diverses empreses i àrees de negoci que arrossegaven resultats deficitaris des de feia anys o bé que no mostraven signes de tenir un futur massa encoratjador. La crisi havia colpejat durament el grup, que va decidir concentrar-se en dos dels sectors que ja procedien de les etapes inicials. Allò que era el cor del negoci: els preparats alimentaris i els pinsos i aliments per a animals domèstics. Així, l'acció empresarial passava a concentrar-se en Gallina Blanca (rebatejada com a GBfoods el març de 2015), i en Affinity Petcare, respectivament.

Antoni Brufau (Repsol) amb Artur Carulla, en una sessió de les Jornades del Cercle a Sitges. Foto: EuropaPress

Quedaven enrere d'altres activitats que s'havien explotat amb resultats desiguals. La primera acció rellevant de venda va ser la d'Arbora Ausonia, el 2012, a la que seguirien, sobretot en el període indicat, les dels establiments de restauració d'Eat Out, que controlava les cadenes Pans & Company, FresCo i d'altres; els productes dietètics Bicentury; les caves Montferrant i Roger Goulart i el Consorci del Jabugo.

D'altra banda, van dissoldre Signacle, una societat inversora que havia posat diners comprant empreses que patien uns finals desafortunats en sectors com l'aviació (Clickair), i d'altres relacionats amb la publicitat exterior i els serveis audiovisuals. En total, uns cent milions d'euros enterrats en diferents naufragis en la tempesta de la crisi econòmica desfermada a partir de 2008.

GBfoods y Affinity Petcare ingressen conjuntament uns 1.200 milions. El 2018, Agrolimen va obtenir un benefici net de 57,42 milions, un 39% més que l'exercici anterior. El patrimoni net del hóliding era de 946,57 miliones de euros, pràcticament sense deute bancari. A diferència de les dificultats que Gallina Blanca va patir sempre per penetrar als mercats europeus degut a la forta implantació de marques com Maggi o Knorr, en l'alimentació animal sí que disposa de presència sòlida als principals països d'Europa Occidental i el Brasil amb societats filials.

El diari Ara, entrada i sortida

La família Carulla va ser sòcia fundadora del diari Ara, l'any 2010, amb una participació del 28%, vehiculada a través de la Fundació que porta el seu nom. Les successives pèrdues de l'empresa editora Edició de Premsa Periòdica, SA, van obligar als seus principals accionistes -Ferran Rodés i els Carulla- a proveir tresoreria en forma de préstecs participatius que cobrissin els 14 milions de resultats negatius acumulats a la fi de l'exercici de 2017.

Finalment, l'abril de 2019, Carulla va signar la venda de la seva participació a Rodés, que així va passar a controlar el 68% del capital. Poc després, qui entraria d'accionista seria el veterà mecenes d'art Antoni Vila Casas, via ampliació de capital. Amb la sortida del diari *Ara*, es tancava una de les inversions culturals que la família ha intentat en el sempre complicat terreny dels mitjans de comunicació.

El holding, avui

L'última operació, força brillant, ha estat la compra per part de GBFoods de Continental Foods, després d'una negociació encetada a principis de l'any 2019 amb el fons d'inversió CVC. Estava valorada en uns 970 milions, amb una facturació anual de 400 milions i una plantilla d'un miler de persones. La firma, amb seu central Bèlgica, compta amb dues factories en aquest país, dues a Alemanya i una a França. Actua en països europeus com França, Alemanya, Finlàndia i Suècia, i fabrica sopes preparades, salses i *noodles* instantanis, força implantats en els seus mercats. L'operació es va finançar amb un crèdit de 500 milions d'euros sustentat pels tres principals bancs espanyols i per BNP Paribas.

Una altra rellevant adquisició, el març de 2017, va ser la del grup africà Watanmal, un continent en què Agrolimen ostenta una llarga història, tant de difusió com de fabricació de producte, amb factories pròpies en diversos països, com Algèria. GBfoods va passar a controlar el 51% d'aquesta empresa familiar índia, en aliança amb el fons anglès Helios Investment (49%). Fabricant de llets en pols i complements alimentaris, amb tres fàbriques i uns 300 treballadors, Watanmal facturava uns 300 milions i gaudia de bones quotes a Nigèria i Ghana.

La seu central d'Agrolimen, estrenada el febrer de 2015, ocupa cinc plantes d'un edifici de la plaça d'Europa, a l'Hospitalet de Llobregat, on unes 300 persones treballen sobre una superfície de 5.000 m² equipada amb 30 sales de vídeoconferències per comunicar-se amb totes les factories i delegacions comercials de més de 40 països. L'alcaldeessa Núria Marín i l'aleshores conseller d'Agricultura, Josep Maria Pelegrí, van tallar la cinta inaugural.

Moments complicats van ser els del tancament de la històrica factoria de Sant Joan Despí, a finals de 2019, que des d'alguns mitjans i sindicats es va atribuir a una intenció de vendre els terrenys, cosa desmentida per Agrolimen. Finalment, després de dies de negociacions, piquets a porta de fàbrica i aparicions als mitjans, es va arribar a un acord signat per la representació obrera.

La tercera generació

El blindatge familiar entorn el capital d'Agrolimen havia d'impactar forçosament en la tercera generació de la saga, els divuit descendents del sis germans: Mariona té quatre fills; Lluís, Artur, Aurèlia i Jordi, tres cadascun, i Montserrat, dos.

Oriol i Mireia Tomàs i Carulla.

Segons una informació de *La Actualidad Económica* del març de 2001), aquest grup va inspirar una "Assemblea de la Tercera Generació d'Agrolimen" per ser tinguts en compte i exercir una mena de "vigilància" sobre la gestió empresarial dels seus progenitors. Amb el pas dels anys, alguns dels seus components es van anar incorporant a llocs de direcció. Des del *family office* s'exerceix -per dir-ho d'alguna manera- una mena de seguiment de les activitats professionals dels divuit descendents per vetllar que tot vagi bé i el bon nom de la saga Carulla conservi la seva dignitat.

La tercera generació Carulla viu el seu catalanisme amb diferents intensitats: des d'una militància activa fins a posicions tipus "ciutadà del món", però no consta que cap dels seus components s'hagi declarat públicament unionista. Alguns comparteixen una arrelada tradició familiar pels vehicles de col·lecció i d'alta gamma.

El juliol de 2019, dos membres de la tercera generació van accedir al consell d'administració de la multinacional, després d'haver passat prop de deu anys en el seu consell assessor: es tractava d'Artur Carulla Mas i Arnau Carulla i Cuitó, fills d'Artur i de Jordi, respectivament.

Qui ha tingut una trajectòria al marge de l'empresa -malgrat la seva participació al consell assessor en alguna etapa- és Oriol Tomàs i Carulla, fill de Mariona Carulla, que ha estat directiu de Nike, Danone i Procter & Gamble; membre de la directiva del FC Barcelona, i de qui es parla com a possible integrant d'una futura candidatura continuista a l'ombra de Bartomeu en el club.

La seva germana, Mireia Tomàs, ha representa el grup en diversos espais públics, com el consell del diari *Ara*, Barcelona Global i l'associació empresarial independentista Femcat. Aquesta notorietat li ha costat ser assenyalada sovint per la premsa unionista com una independentista radical, i dur Gallina Blanca a les llistes de productes a ser objecte de boicot en les campanyes anticatalanes. També ha estat la responsable del *family office*.

Els més rics d'*El Mundo* i *Forbes*

El rànquing de la revista *Forbes* de 2019 situava conjuntament Lluís i Aurèlia Carulla en el lloc número 93 de les fortunes espanyoles, amb un patrimoni valorat en uns 300 milions d'euros. No donava explicacions del per què s'elegia aquests dos components de la saga en concret.

Més específica era la classificació anual de fortunes que elabora el diari *El Mundo*. En dades de 30 de gener d'enguany, situava el patrimoni conjunt de la família Carulla -sense fragmentar per germans- en 1.920 milions d'euros, uns 120 més que l'any anterior (+6,67%). Quedaven ubicats en el lloc 21 del rànquing espanyol i en el número 7 de les fortunes catalanes. Refractaris a la inversió en capital variable com d'altres grans fortunes tradicionals catalanes, els Carulla només tindrien en Borsa un 0,06% del seu patrimoni, sempre segon el rànquing d'*El Mundo*.

?[noticiadiari]2/203630[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/197809[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/197280[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/196829[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/196377[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/195748[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/195490[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/195032[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/194577[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/194143[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/193445[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/193168[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/192748[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/192246[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/191920[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/191564[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/191026[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/190185[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/189821[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/189486[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/188854[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/188327[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187998[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187600[/noticiadiari]